

[Aksel Larsen.]

vicepræsident for fællesmarkedets kommission — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Et af de vigtigste led i fællesmarkedslanternes økonomiske målsætning er at styrke landbrugssektoren med alle dertil egnede midler“.

Når det er målsætningen, at hvert enkelt af fællesmarkedslanternes vil styrke landbrugssektoren med alle dertil egnede midler, kan man vist ikke regne med særlig gunstige udsigter for afsætning af danske landbrugsprodukter til fællesmarkedslanternes, hvis vi melder os ind i foretagendet, men derimod, at vi ganske sikkert får de økonomiske vanskeligheder, der følger af et medlemskab af fællesmarkedet, og så må dertil føjes, at der jo er en verden uden for Verona. Der er en verden uden for de seks fællesmarkedslande i Europa, hvormed vi har en meget stor samhandel, og går vi ind i fællesmarkedet sammen med de seks lande, indtager vi en fjendtlig handelspolitisk holdning over for andre af vore samhandelspartnere, og der kan vist ikke være nogen tvivl om, at det kan få alvorlige følger for vore eksportmuligheder, navnlig for vore landbrugseksportmuligheder.

Lad os forsøge at gøre os det klart, at økonomisk og handelspolitisk — og i øvrigt også på andre områder, men i hvert tilfælde økonomisk og handelspolitisk — lever vi i en verden af ulve. Vi lever ikke i en verden af filantroper, der kun tænker på, hvordan de kan gøre det bedst muligt for os, når vi kommer og beder dem indtrængende om det, og jeg synes, at de erfaringer, vi har fra OEEC og fra tilsvarende økonomiske organisationer, Danmark er kommet ind i i kraft af sit medlemskab af Atlantpagten, i allerhøjeste grad skræmmer. Det er jo således, at i medfør af OEEC-aftalerne er lanternes i OEEC forpligtet til liberalisering af deres udenrigshandel op til 90 pct.; men har vore store samhandelspartnere i OEEC rettet sig efter disse bestemmelser? Aldeles ikke, og de har heller ikke taget særligt hensyn til, at GATT-overenskomsten forbyder diskriminerende handelsbetingelser. England har drevet statshandel med landbrugsvarer, og det har kostet Danmark dyrt. Vesttyskland, Italien og Frankrig stoppede i foråret i fjor for vort smør,

Holland forstærkede sin smørsubsidiering, og ved hjælp af restriktioner, forhøjede toldsatser og andre midler har man lagt adskillige hindringer i vejen for Danmarks eksport til de pågældende lande, medens Danmark som det fredsommelige og udmærkede land, det er, nøje har overholdt de forpligtelser, vi er gået ind på dels i medfør af GATT-overenskomsten, dels i medfør af OEEC-overenskomsterne.

Lad os dog se på det, som det er. Den dansk-vesttyske handelsaftale af 1957 fastsatte 12 000 tons smør som det kvantum, Vesttyskland ubetinget skulle aftage fra Danmark. Hvor meget aftog Vesttyskland? 2 000 tons! Og hvad skete der? Ingenting! Var det ikke sådan, at i september måned i fjor stoppede Vesttyskland for de danske æbler — ja, man har senere delvis lukket op igen, men man stoppede fuldstændigt for den danske æbleeksport til Vesttyskland, og da det danske landbrugsministerium beklagede sig i Bonn, fik beklagelsen den mærkværdige form, at man tilføjede, at modtræk fra dansk side ville stride mod vore forpligtelser over for OEEC! Når vore handelspartnere ikke overholder deres forpligtelser, så siger vi: vi vil skam ikke foretage modtræk, for vi vil overholde forpligtelserne.

Jeg tror ikke, det går at drive udenrigshandel på den måde, og jeg tror ikke, det er nødvendigt at drive udenrigshandel på den måde; men naturligvis, man kan, syngende den gamle vise om, at Danmark er et lidet, fattigt land, spørge: hvad skal vi da gøre? Jeg siger dertil: vi skal i hvert fald ikke vende den anden kind til, når vi får en lussing på den ene, og vi skal heller ikke bønfalde om hensyntagen eller hjælp, hverken når det drejer sig om lanternes i Vesteuropa, eller når det drejer sig om Skandinavien. Vi skal derimod optræde som et nogenlunde selvstændigt foretagende, og vi skal benytte de økonomiske og handelspolitiske magtmidler, vi ganske utvivlsomt har; vi skal føre en aktiv handelspolitik for at varetage vore egne interesser; de andre lande skal nok varetage deres interesser, det behøver vi ikke at gøre.

Må jeg for at illustrere, hvad jeg mener, minde om, at for nogle år siden skulle Schweiz tages i skole. Amerikas Forenede Stater planlagde en ændring med uhyre